

Je už druhá neděle postní a je to právě 12 dní, co jsme přijali popelec - symbol našeho rozhodnutí konat pokání. Jak tedy to pokání každý konáme? A co je to vůbec pokání? Není to nic jiného, než se obrátit k Ježíšovi.

Četli jsme dnes, že na hoře proměnění, hoře Tabor, zaznělo slovo nebeského Otce: „*To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte.*“ Poslouchat Ježíše je tedy cíl našeho pokání.

Apoštol Pavel ve svém životě prožil velkou změnu. Byl to mladý temperamentní rabín, který se vyznačoval nesmírným fanatismem a nenávisť ke křesťanům. Dokonce si vyžádal pověřovací listiny v Jeruzalémě, aby mohl zatýkat a snad i zabíjet křesťany. Tak je nenáviděl, protože mu narušovali jeho svět jeho náboženství. Na cestě do Damašku však potkal Ježíše. Zjevil se mu v zářícím světle a promluvil na něj slovy: „*Šavle, Šavle, proč mě pronásleduješ?*“ Následně se v Pavlovi udála velká proměna. Změna jména z Šavla na Pavla je toho znamením. Ta proměna Šavla na Pavla byla tak veliká, že se z fanatického a horlivého

pronásledovatele křesťanů stal křesťanský apoštol. Horlivost mu zůstala, ne však fanatismus. Ta změna byla viditelná na jeho životě, že mohl napsat v Listu Filipánům: „*Jednejte všichni tak, jak jednáám já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu.*“ Je postní doba, tak tedy je zde na místě otázka: Můžeme i my toto říci svým synům: „*Jednejte všichni tak, jak jednáám já?*“ Můžeme říci svým vnukům: „*Podívejte se na mé syny, kteří jednají jako já a jednejte podle nich i vy?*“ Apoštol Pavel, přesto, že se změnil a proto, že se stal apoštolem musel křesťany i napomínat. Každý otec má přece povinnost napomínat své děti, aby jednaly dobře. Kdyby to nedělal, nebyl by otcem, možná tak vzdáleným strejdou. Když však apoštol Pavel napomínal, zakončil své napomínání velice něžně, což svědčí o proměně jeho srdce: „*Proto, moji bratři milovaní a vytoužení, moje radosti a koruno, tak stůjte v Pánu pevně, moji milovaní.*“ No a jak napomínal, začal velmi jemně, ale řekl celou pravdu: „*Říkám to se slzami v očích, že se mnoho křesťanů chová jako nepřátelé Kristova kříže. (...) Jejich bůh je břicho a vychloubají se tím, zač by se měli stydět. Mají zájem jen o věci pozemské.*“ To je tvrdá kritika, ale začíná se slzami lásky v očích a končí slovy: „*Proto moji bratři milovaní a*

vytoužení, moje radosti a koruno, tak stůjte v Pánu pevně, moji milovaní.“ Když tedy bylo změněno Pavlovo srdce, proč ne to moje?

Jak k tomu dochází? Písmo, které jsme dnes četli, ukazuje dva souběžné způsoby:

První způsob je modlitba. V evangeliu jsme četli: *„Když se Ježíš modlil, výraz jeho tváře se změnil.“* Tvář a oči jsou oknem do duše, oknem do nitra člověka. *„Když se Ježíš modlil, výraz jeho tváře se změnil.“* Prvním způsobem změny našeho srdce je modlitba. Modlíte se? Modlí se každá naše rodina denně v postní době na kolenou růženec? Rád bych trochu odbočil. Žijeme v kraji, kde se velmi uctívají kroje, jako poklad místní lidové kultury. Všichni víme, co ty kroje znamenají. Byly šity generacemi stařenek, které je vyšívaly proto, aby se nosily o náboženských slavnostech. Lid Boží byl vyzdoben k Boží oslavě. Když byl kroj šit, stařenky zpívaly nábožné písně a modlily se. Podobně, jako když řeholní sestry zase ručně vyšívaly kněžská bohoslužebná roucha. Když obdivujeme tuto tradici, nesmí nám ujít její podstata. Hluboký náboženský život vyvěrající z modlitby. Ony stařenky se rovněž v pústu s celou rodinou na kolenou modlily svatý růženec. Chceme-li tedy ctít tradice, potom tedy celé, potom ctěme ducha těchto tradic, a tím je hluboká a pravidelná modlitba, která nešetří časem. Dalo by se i říci, kdo chce kroj oblékat, nechť se také v postu denně modlí s celou rodinou růženec. *„Když se Ježíš modlil, výraz jeho tváře se změnil.“* Modlitba mění naše nitro i rodiny.

Druhý způsob, jak dojít ke změně, jaké dosáhl apoštol Pavel je to, co čteme o praotci víry, Abrahámovi. Bůh mu slíbil v životě velkou změnu - že když opustí svou rodinu a vlast a půjde tam, kam mu Bůh ukáže, dostane nesčetné potomstvo, které bude velkým požehnáním pro celý svět. Také že dostane do dědictví onu slíbenou zemi. Jednoho dne Bůh Abrahama vyvedl pod noční nebe a ukázal mu zářící hvězdy. Tolik, kolik je hvězd, tolik dětí a požehnaní skrze tebe vzejde. Abrahám mu uvěřil a čekal na toto zaslíbení. Bůh toto zaslíbení potvrdil smlouvou. Abraham měl připravit věci k této smlouvě: hospodářská zvířata, která měl rozpúlit a učinit z nich cestu, kterou se projdou oba, on i Bůh, aby stvrdili tuto smlouvu. Abraham dlouho čekal, čekal v horce poledne, čekal v mrákotách večera, dokonce musel odhánět dravce, aby nezničili tuto smlouvu připravenou k ratifikaci. Prožil i temnotu, děs a hrůzu během čekání na Boží odpověď. Ta přišla na samém konci dne v noci. Ohnivá pec prošla připravenou cestou a smlouva byla uzavřena. Víra a čekání, jsou tím druhým způsobem, jak nechat změnit Bohem své srdce i přes mráčky a temnoty času očekávání. Naší smlouvou, že Bůh může změnit naše srdce i životy, jako to učinil apoštolu Pavlovi, je smlouva Nového zákona, Kristův kříž.

Shrňme toto postní kázání: Bůh Otec říká o Ježíšovi, ke kterému se máme obrátit: *„To je můj vyvolený Syn, toho poslouchejte.“* Poslouchejme tak, že budeme moci s apoštolem Pavlem říci: *„Jednejte všichni tak, jak jednám já, a dívejte se na ty, kdo žijí podle mého příkladu.“* Cestou je modlitba: *„Když se Ježíš modlil, výraz jeho tváře se změnil.“* A cestou je i pokojné očekávání tohoto Božího zaslíbení: *„Abrahám Hospodinu uvěřil a byl uznán za spravedlivého.“*